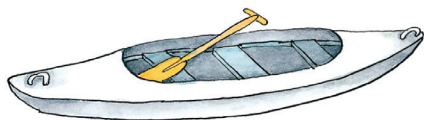

První prázdninový den, který rázem všechno změní

Byl první červencový den. Anička a její tři kamarádky Dita, Julja a Katka si v parku povídaly, kam pojedou na prázdniny.

„Já se tak těším,“ poskočila si Anička. „Budu zase u babičky na vesnici.“

„My poletíme v srpnu k moři,“ pochlubila se Katka, která byla velká parádnice.

Zrovna měla ve vlasech novou zelenou stužku.

„My pojedeme k moři autobusem,“ pohodila Julja dlouhým copem.

To je legrační, jak se vytahují, pomyslela si v duchu Anička. Vždyť já letěla až do Austrálie. Ale nejhezčí prázdniny jsou stejně u babičky.

Vtom se ozvala Dita, která nosila vlasy ostříhané na krátko: „Holky, jenže vy nevíte, co budu dělat já!“

„Co?“ vyhrkly všechny tři zvědavě.

„Pamatujete si na tetu Žofii a strejdu Aloise?“ připomněla významně Dita. „Jak jsme u nich byly v zimě na horách?“

„Jasně že jo. Julja jezdila na vleku ve veveřčím kožichu,“ zasmála se Anička.

„Ty jedeš k nim?“ zeptala se Julja.

„Právě že ne,“ řekla tajemně Dita. „Oni mě vezmou na řeku!“

„Jak na řeku?“ nechápala Katka.

„Budeme mít kánoi a poplujeme po řece,“ oznámila Dita. „Jako indiáni.“

„A kde budete spát?“ chtěla vědět Anička.

„V noci si uděláme oheň a přespíme na břehu. Doce-la sami. Umíte si představit, kolik zažijeme dobrodružství?!“

Znělo to ohromně lákavě. Anička ihned zatoužila prožít takové dobrodružství s Ditou. I Julja s Katkou dychtivě naslouchaly. A najednou Dita vykřikla: „Já mám nápad! Pojedeme spolu!“

„Jo! Jo!“ volaly nadšeně kamarádky.

Ale pak Katka zaváhala: „Co když to nepůjde?“

„Určitě to půjde! Já vám to odpoledne přijdu říct,“ slíbila Dita a holčičky se rozloučily.

Ovšem cestou domů Anička o Ditině nápadu začala trochu pochybovat. Kolik se například na jednu kánoi vejde lidí? Pokud jenom tři, budou mít kánoe dvě? A kdy vlastně pojedou? Na jak dlouho? Na kterou řeku? A dovolí rodiče, aby Anička jela? Tím si už vůbec nebyla jistá.

Jakmile přišla domů, v pokojíčku si otevřela deník. Byl to tlustý sešit, který před dvěma roky dostala od babičky. Anička si do něj psala všechno, co prožila. I svoje tajná přání. Teď do něj zaznamenala tuto zprávu:

1. července

*Dneska začínají prázdniny.
Těším se k babičce, jenže teď
chci pádlovat na kánoi.
Co mám udělat, aby se mi
to splnilo?*

Anička si toužebně povzdechla.

Čekání na Ditu a rozhovor za zavřenými dveřmi

Celé odpoledne byla Anička jako na trní. Mamince však zatím nic neřekla. Moudře usoudila, že radši počká, s jakou zprávou se Dita zastaví. Taky doufala, že se snad přimluví tatínek, až přijde z práce. Ale co má do té doby dělat? Naštěstí se vzbudil Aniččin malý bratříček Štěpánek. Anička si ho chovala. Chodila s ním po kuchyni a ukazovala mu různé předměty.

„Vidíš, tohle je slánka, tohle je sklenička a tohle je utěrka. Někdy s ní utírám nádobí a to mě moc nebaví,“ zašeptala mu do ucha.

Chlapeček byl tak hezký a roztomilý, jak si radostně výskal aiií a eííí. Zato Anička byla čím dál netrpělivější. Vždyť už bylo skoro pět hodin, a Dita nikde.

Konečně se ozval zvonek u domovních dveří a Anička vyhlídla z okna kuchyně.

Dita stála dole na chodníku, mávala rukama a na celou ulici volala: „Můžeme! Můžeme! Já ti všechno povím nahore!“

„Jupí!“ zajásala Anička a běžela zmáčknot bzučák a otevřít dveře od bytu.

„Copak můžete?“ podivila se Aniččina maminka.

„My... my...“ soukala ze sebe Anička, až odvážně vychrlila: „My můžeme jet se strejdou a tetou Dity na řeku!“

„Aničko!“ podívala se na ni překvapeně maminka. „Jedeš přece k babičce.“

„Já vím,“ potřásla hlavou Anička. „Když Dita v parku říkala...“

Ani to nestihla dopovědět, už tu stála zadýchaná kamarádka a opět hlásila: „Můžeme! Můžeme!“

„A dost,“ zjedнала pořádek maminka. „Dito, můžeš mi rozumně vysvětlit, o co se jedná?“

Dita spustila: „Jé, dobrý den. Pardon, já se omlouvám, že jsem nepozdravila. My se totiž hrozně moc těšíme. Budeme mít dvě kánoe a poplujeme týden po řece Lužnici a po Nežárce. Zítra přijede strýc Alois s tetou Žofíí do Prahy a naberou nás. Oni jsou zkušení vodáci. Nemusíte se bát.“ Načež vytáhla z kapsy zmačkaný papírek a podala ho Aniččině mamince: „Tady je číslo tatínkova mobilu. Máte mu prosím zavolat.“

Maminka zlehka zavrtěla hlavou a odešla s papírkem do obývacího pokoje. Jenže za sebou zavřela dveře! Kamarádky ani nedutaly, jak se snažily zachytit každé její slovíčko. Držely se pevně za ruce a vyčkávaly.

„Katka s Juljou jedou,“ špitla Dita. „Ale já nejvíc chci, abys jela ty.“

A znovu obě napnutě čekaly. Trvalo dlouho, než se dveře otevřely.

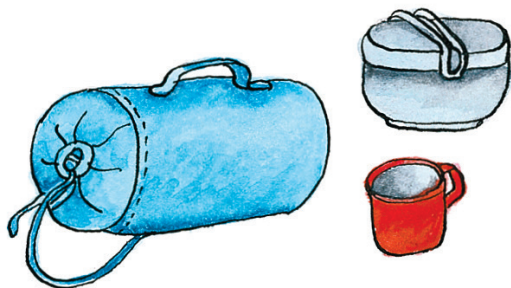
„Tak co?“ vyhrkla Anička.

Maminka s úsměvem přikývla: „Milé holčičky, teď už opravdu můžete jet!“

„Hurá! Hurá! Hurá!“

Kamarádky se šťastně objaly. Samou radostí skákaly skoro do stropu.

Anička se chystá na vodu a začne se trochu bát

Navečer se Anička pustila do balení. Samozřejmě potřebovala plavky, nějaké oblečení, zubní kartáček s pastou, ale co dál? Najednou si uvědomila, že třeba ani neví, kde budou jíst. Neví vlastně zhola nic. Odkud poplujou? Nebo kam doplujou? A pokud vždycky přistanou někde na břehu, povevou všechny věci v lodi? A jak na tom břehu přespí? Pod širým nebem, anebo budou mít stan? Chvíli přemýšlela a pak se běžela zeptat do kuchyně.

„Á tady je naše vodačka!“ přivítal ji tatínek. „To jsou mi novinky. Anička bude pádlovat na řece!“

„Právě si balím,“ oznámila hrdě Anička.

„Rozhodně si vezmi kšiltovku, ať nedostaneš úpal,“ připomněla starostlivě maminka. „A krém proti slunci, ať se nespálíš.“

„Co ještě?“ zajímalo Aničku.

„Z komory ti vytáhnu spacák,“ řekl tatínek. „Doufám, že tam najdu i ešus.“

„E-šus?“ zopakovala udiveně Anička a zvědavě kráče-la za tatínkem do komory.

Tatínek sundal z horní police spací pytel zabalený do modrého obalu. Potom vylovil menší hliníkovou nádobu s víčkem. Když Anička odklopila horní držátko, vznikla z něj šikovní rukojeť.

„Aha, to je ten ešus,“ dovtípila se ihned Anička. „Až si uvaříme v kotlíku jídlo, dám si do něj porci.“

„Správně,“ přikývl tatínek.

„My vyplujeme z Prahy?“ zeptala se Anička.

„Kdepak,“ zasmál se tatínek. „Nejdřív pojedete autem do jižních Čech. Nalodíte se v kempu Majdalena na horním toku Lužnice.“

„Batohy povezeme v lodi?“ vyzvíдалa Anička.

„Něco si necháte v barelu a něco vám převezze mikrobus,“ odpověděl tatínek.

„Proč mikrobus a co je barel?“ nechápala Anička.

„Ty moje holčičko,“ pohladil ji tatínek. „Tak se mi zdá, že toho o vodáctví zatím moc nevíš.“

Ale to Anička nechtěla přiznat, a proto prohodila: „Mně stačí, že se dozvím, co znamená barel.“

„To je velká plastová nádoba, v které se vozí náklad, aby se nenamočil. Někdy se jí říká loďák,“ vysvětlil tatínek. „Až budeš na řece, brzy zjistíš, že vodáci mají spoustu zvláštních slov.“

„Například jaká?“ neodolala Anička.

„Například tomu, kdo pádluje vpředu, se říká háček.“

„Háček?“ vyprskla smíchy Anička.

„Ten, kdo sedí uprostřed jako třetí a nepádluje, je zase porcelán,“ přihodil tatínek.

„Jé, porcelán,“ smála se Anička.

„A když se loď převrhne, všichni říkají, že se cvakli!“

„To je teda legrační,“ bavila se Anička. Náhle však zvažněla: „Kdy se loď převrhne?“

„Většinou při sjíždění jezu neboli splavu, což je takový prudký vodopádek. Anebo v divokých peřejích, kde se loď obtížně ovládá,“ vykládal tatínek. „Ale někdy je příčinou i pouhý vyčnívající kámen, na který kánoe narazí.“

„Co když se převrhnu?“ zhrozila se Anička.

„Pak musíš honem vyplavat!“ zažertoval tatínek.

